

kvalitet er nettopp avhengig av et slikt samarbeid mellom fagfolk med forskjellig grunnutdanning. Dette har vært av avgjørende verdi for nivået innenfor norsk medisinsk forskning og også av betydning for mange kliniske fag. Mener LVS at stipendiater, postdokstipendiater og professorer med medisinsk grunnutdanning skal gasjeres høyere enn de som ikke har medisinsk grunnutdanning, uavhengig av kompetanse og kyndighet? I så fall vil dette virke destruktivt på forskningsmiljøene. Man kunne i motsatt fall kreve lønnsøkning for alle, men dette måtte eventuelt argumenteres ut fra andre momenter enn legenes lønnsnivå, siden det ville ha konsekvenser for annen vitenskapelig aktivitet i Norge.

Jon Lamvik

Institutt for kreftforskning og molekylær medisin, Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet

Litteratur

1. Nes M, Røttingen J-A. Leger og forskning – når er bunnen nådd? Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 344–5.
2. Midelfart A. Rekrutteringskrisen i medisinsk forskning. Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 1116.
3. Johannessen LB. Universitetsansatte leger lavest på lønnsstigen. Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 1128.

H.B. Pettersen svarer:

Situasjonen i Norge er den at antall medisinerere som engasjerer seg i medisinsk forskning er fallende og altfor lavt. Det er ikke bare dårlig avlønning som ligger til grunn for dette, selv om det nok er en viktig årsak. I tillegg kommer at forskning i dagens system gir merittmessig dårlig uttelling både innenfor spesialistutdanningen og innenfor ansettelse i kliniske stillinger. Jon Lamvik stiller et konkret spørsmål om LVS ønsker «at stipendiater, postdokstipendiater og professorer med medisinsk grunnutdanning skal gasjeres høyere enn de som ikke har medisinsk grunnutdanning, uavhengig av kompetanse og kyndighet?». Ja, faktisk mener LVS det. Så lenge det er rekrutteringskrise av medisinerere til medisinsk forskning og særlig medisinsk grunnforsk-

ning, så vil lønn helt klart være et viktig rekrutteringstiltak for å få leger inn i forskning. Hvorvidt dette vil være ødeleggende eller virke destruktivt på forskningsmiljøene, vil være grunnlag for diskusjon. Forskjellen i lønnstrinn mellom professorer innenfor fagområdet medisin varierer i dag fra lønnstrinn 62 til lønnstrinn 81, noe som utgjør en forskjell i grunnlønn på ca. 230 000 kroner. Selv om dette i stor grad kan skyldes forskjell i dyktighet og vitenskapelig aktivitet, vil også en problemstilling som manglende rekruttering kunne forsvares.

LVS er i dag forhandlende forening for leger i forskerstillinger, mens Forskerforbundet er forhandlende forening for ikke-medisinere. Disse to foreningene kjemper lokalt for å oppnå best mulig lønnstillegg for sine medlemmer.

LVS har lenge arbeidet for å få til en særavtale for leger i vitenskapelige stillinger, uten å lykkes. Det er helt vesentlig for norsk medisinsk forskning at leger fortsetter å velge forskning som karrierevei. Selv om lønn ikke er den eneste faktor som her betyr noe, så vil lønnen være av stor betydning. Etter at lokal lønnsdannning betyr mer og mer for den enkelte, er det også blitt slik at lik lønn for likt arbeid er en saga blott.

LVS tror ikke at ulik lønn vil virke destruktivt på forskningsmiljøene. Det vil være betydelig mer destruktivt for norsk medisin om leger velger ikke å forske. Lokal lønnsdannning har gjort det mulig å bruke lønn som et viktig lokalt rekrutteringstiltak for å få medisinerere til medisinsk forskning. Skulle Legeforeningen velge å legge ned LVS som selvstendig yrkesforening, vil denne muligheten svekkes betydelig.

Helge Bjørnstad Pettersen

Leder LVS

Så leit, da!

En anonym legemiddelrepresentant span-derte nesten to spalters harme i Tidsskriftet nr. 9/2003 over respektløse legers (og det er visst oss alle) krav om smørbrød som betin-

gelse for å ta imot nyttig faglig informasjon (1). Generaliserende kritikk av legers gjøren og laden får vi aldri nok av.

Ja, jeg har undret meg over dette med smørbrødene. Hvordan kom de inn i verden?

Før i tiden var det firmaene selv som bestilte time. Så kom representantene og presenterte sine budskap: Noen nye – de fleste velkjente. Vi utvekslet høflige ord, av og til minner fra felles møter som vi i vår naivitet trodde begge parter hadde satt oppriktig pris på. Vi fikk kulepenn. Men vi utvekslet ikke smørbrød.

I fjor dukket plutselig smørbrødene opp sammen med «bookingfirmaer». Det bare «ble slik» – og det var faktisk ikke vår skyld.

«Hei, det er Tone, er det Jon? Hei, Jon, jeg ville bare avtale time for Marte, jeg, fra firma X. Ja, og hun tar med smørbrød.»

Ikke har jeg hatt kordiale forbindelser med Tone før – og ikke har jeg bedt om mat. Snarere tvert imot, jeg prøver å følge Fedon Lindbergs smale vei!

Så kommer representanten, som regel ny for meg. «Hei, jeg er Morten, jeg kommer i stedet for Karin som skulle vært her i stedet for Marte! Har du noen pasienter med høyt blodtrykk?»

Det kan vi bekrefte; vi utveksler informasjon, og så – så kommer posen med bagetter. «Dere har kanskje spist lunsj?» Ja vi har som regel det, men vi tar høflig imot gaven slik mor har lært oss, og sier at «dette er da for galt» – hvilket det altså viste seg å være. Kvelden blir som regel lang, og før eller siden faller vi nok for fristelsen og spiser opp både vårt rundstykke og det som vat tiltenkt en kontordame som for lengst har gått hjem.

Men vi lover: Heretter skal vi tenke oss grundig om før vi slipper til Tone og Morten og Karin og Marte – og bagettene.

Jon Schumann-Andersen

Fredrikstad

Litteratur

1. NN. Så hyggelig, da! Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 1239–40.